

blot sige, at meget vilde have set anderledes og bedre ud her i Landet, om Venstre noget tidligere havde forstaaet dette og handlet derefter. Men naturligvis, bedre sent end aldrig, det er en Ting, man aldrig maa glemme. Derfor er vi naturligvis meget tilfredse med, at hele denne Betragtning, som jo aabner Muligheder for Forhandlinger om Skattelovgivningen, vil kunne føre til et for begge Partier tilfredsstillende Resultat. Naar jeg siger Partier, tænker jeg her paa Rigsdagen; thi det er jo vor Opiattelse, at naar vi gaar ind for at ændre Skattelovene, gør vi det netop, saaledes som det ogsaa saa rigtigt blev fremhævet af den højtærede Finansminister, ud fra den Betragtning, at en Lettelse af Formueskatten er samfundsmæssigt og produktionsmæssigt af den allerstørste Betydning.

Jeg havde rettet en Forespørgsel til den højtærede Statsminister med Hensyn til en Tale, det ærede Medlem Hr. Pinstrup har holdt. Det, der gjorde mig meget betænkelig ved denne Tale, var ikke Angrebene paa København, dem har det ærede Medlem været ude med saa tit, og dem betragter jeg saadan som en Slags Udblæsning gennem Sikkerhedsventilen, der ikke betyder saa forfærdelig meget. Nej, det, der har Interesse i denne Forbindelse, er dette, at det ærede Medlem sagde, at det, Ministeriet nu udfører, er i Virkeligheden den Resolution, der blev vedtaget i Odense under det ærede Medlems Ledelse.

Det er efter min Mening en Ting, som det var betænkeligt for Statsministeren at lade staa uimodsaagt; thi det var — saaledes ser jeg paa det — et Forsøg fra det ærede Medlems Side paa at gøre dette Ministerium til et enkelt Erhvervs Ministerium. Dette er utiltalende. Man kan ikke gøre noget, der i højere Grad er egnet til at skade det Arbejde, som Ministeriet i Øjeblikket har at udføre, end at fremsætte den Slags Betragtninger.

Derfor var det en Nødvendighed, at Statsministeren tog Afstand derfra — det tillod jeg mig at understrege —, og det gjorde Statsministeren ogsaa, selv om han naturligvis svøbte det ind paa en høflig og venlig Maade, som han skylder et saa fremragende Medlem af sit eget Parti. Men ingen kunde misforstaa, at Statsministeren klart og bestemt erklærede sig for en Modstander af enhver Klassepolitik. Det var det, der skulde siges fra Statsministerposten, og det blev sagt. Dermed er det ærede Medlem Hr. Pinstrup sat paa Plads. Ikke paa nogen daarlig Plads eller ringe Plads, hvor han heller ikke skal være, men han er sat paa den rette Plads.

Dernæst var der en Ting, der interesserede mig ganske overordentligt i den højtærede Statsministers Tale. Det var Udtalelsen med Hensyn til Valglovsforslaget. Der har jeg spurgt, om Statsministeren, der havde været saa dybt forarget, som han havde været paa adskillige Møder i Sommerens Løb over, at konservative Folk kunde tænke sig at tage mod socialdemokratiske Stemmer til et konservativt Forslag, vilde lade denne Forargelse give sig Udslag paa den Maade, at Venstre sagde: Vi vil ikke have noget at gøre med Socialdemokratiet. Vil de f. Eks. med Hensyn til Valglovsforslaget sige: Det vil vi ikke gennemføre med Socialdemokratiets Stemmer?

Statsministeren svarede: Der vil ikke i dette Lovforslags Bemærkninger findes nogen Udtalelse om, at det ikke maa gennemføres, hvis ogsaa Socialdemokratiet stemmer for det. Dette vakte jo megen og forstaaende Munterhed hos Partiet Venstre, og jeg glædede mig over, at Statsministeren havde saadan en munter Form, for det tyder paa, at der begynder at dæmre noget for Venstre om, at man ikke behøver at være dødkedelig for at være saglig. Jeg nærer ingen Tvivl om, at hvis jeg havde sagt noget tilsvarende, saa vilde Venstres Presse have sagt: Dette er en Studenteforeningsvittighed. Men jeg nærer heller ingen Tvivl om, at nu, da Statsministeren har sagt det, er det et Udtryk for det sunde danske Lune, som fejrer Modstander bort med sin brede Strøm. Og saa er vi enige om det væsentlige, at dette er tilladeligt. Hvad man saa vil kalde det, det er for mig ganske underordnet.

Men Udtalelsen var jo ikke blot munter, den var ogsaa overordentlig værdifuld. Thi hvad sagde den? At man ikke vilde undlade at gennemføre det, hvis *ogsaa* Socialdemokratiet stemte for det. Det var næsten diplomatisk udtrykt. Ved „diplomatisk udtrykt“ forstaaer jeg i denne Forbindelse ikke noget videre anerkendelsesværdigt, men en Form, man bruger, naar man ønsker at gøre Modstanderen uklar over, hvad man egentlig mener.

Der blev altsaa sagt dette: ikke undlade at gennemføre det, hvis *ogsaa* Socialdemokratiet stemte for det. Ja, hvis Venstre og Konservative og Socialdemokratiet stemte for det, saa var der jo ingen, der havde tænkt sig, at Ministeriet skulde sige: Nej, naar Socialdemokratiet kommer og stemmer for det, vil vi ikke have det igennem. Nej, det, Spørgsmaalet gik ud paa, var, om Venstre og Socialdemokratiet vilde gennemføre det mod vore Stemmer.